

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1530/2024
14.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Гордане Којић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због четири кривична дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Голубовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Младеновцу К 446/19 од 13.03.2024. године и Вишег суда у Београду Кж1 566/24 од 16.08.2024. године, у седници већа одржаној дана 14.11.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Голубовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Младеновцу К 446/19 од 13.03.2024. године и Вишег суда у Београду Кж1 566/24 од 16.08.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Младеновцу К 446/19 од 13.03.2024. године, окривљени АА и ББ оглашени су кривим због извршења четири кривична дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ, за која кривична дела им је суд утврдио казне затвора од по три месеца и изрекао им је условне осуде којим им је утврдио јединствену казну затвора у трајању од по једанаест месеци, с тим да се наведене казне неће извршити уколико окривљени у року од три године по правноснажности пресуде не учине нова кривична дела. Окривљени су обавезани да оштећенима ВВ, ГГ, ДД и ЂЂ исплате доспеле обавезе издржавања и то окривљени АА сваком од оштећених износ од по 79.258,062 динара, а окривљена ББ износ од по 61.284,21 динара, у року од једне године од правноснажности пресуде, као и да убудуће дају издржавање на основу пресуде Основног суда у Младеновцу – судске јединице у Сопоту П2 604/16 од 25.04.2017. године, у противном условна осуда ће бити опозвана. Одређено је и да ће исплата издржавања за оштећене ВВ, ГГ и ДД, окривљени вршити тим оштећенима, а за мал.ЂЂ његовом законском заступнику ЕЕ, на рачун наведен у изреци пресуде.

Окривљени АА и ББ су на основу члана 264. став 4. ЗКП ослобођени дужности накнаде трошкова кривичног поступка.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 566/24 од 16.08.2024. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Владимир Голубовић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и врати предмет првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног доставио Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2 ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, наводима да је прекорачена оптужба од стране суда у погледу објективног идентитета оптужбе и пресуде, јер оптужни акт није временски прецизиран према утврђеном чињеничном стању, односно наведено је да су кривична дела извршена неутврђеног дана, што представља широк појам у смислу извршења кривичног дела

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, по оцени Врховног суда, нису основани.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржано у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Из цитиране законске одредбе произлази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет у погледу субјективних и објективних обележја дела.

Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа дела који је дат у оптужном акту додавањем нове радње извршења, односно веће криминалне воље окривљеног, на који начин би се погоршао његов положај у погледу правне оцене и кривичне санкције.

У конкретном случају правноснажна пресуда се односи на иста лица – окривљеног АА и ББ и на иста кривична дела - четири кривична дела недавања издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика.

По налажењу Врховног суда, побијаним правноснажним пресудама није прекорачена оптужба односно није повређен објективни, ни субјективни идентитет оптужбе и пресуде. Ово имајући у виду да су у односу на окривљеног битна обележја

бића кривичног дела иста и у диспозитиву оптужног акта и у изреци пресуде, односно постоји истоветност чињеничног описа радњи извршења предметног кривичног дела из изреке пресуде К 446/19 од 13.03.2024. године, са чињеничним описом у оптужном предлогу ОЈТ у Младеновцу Кто 395/19 од 28.10.2019. године. Време извршења кривичног дела иако не представља битно обележје кривичног дела, у конкретном случају је идентично у изреци пресуде и диспозитиву оптужног акта – временски период од 25.04.2017. до 29.01.2019. године, те се не може говорити о прекорачењу оптужбе.

Сходно изнетом, по налажењу Врховног суда, побијаним правноснажним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Поред тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости нумерише битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, као и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, али наведене повреде не образлаже, па захтев за заштиту законитости у том делу нема садржај у смислу одреде члана 484. ЗКП, те се Врховни суд у разматрање истих није упуштао.

Осим тога, бранилац окривљеног истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, која повреда не представља дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека у смислу члана 485. став 4 ЗКП, па се Врховни суд у разматрање исте није упуштао.

Осталим наводима захтева, бранилац окривљеног оспорава оцену изведених доказа, као и које чињенице је суд из ког доказа утврдио и како је изведене доказе образложио у својим одлукама, на који начин бранилац оспорава утврђено чињенично стање, у смислу члана 440. ЗКП, а која повреда не представља дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека у смислу члана 485. став 4 ЗКП, па се Врховни суд у разматрање исте није упуштао.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић